

JEUGDTHRILLER

MEL WALLIS DE VRIES

Haar

IK WEET JE OVERAL
TE VINDEN...

Haat

Word jij het covermodel van 2017?

Win je foto op de voorkant van
Mels volgende boek!

In samenwerking met modellenbureau Echemensen.com

Wil jij in de voetsporen treden van Eline van der Schaar (covermodel van *Verstrikt*), Daphne Roos (*Klem*), Sammy de Leede (*Wreed*), Zara Baelde (*Shock* en *Kil*), Annefleur Olt-hoff (*Schuld*) en Mila Duterloo (*Haat*)? Dan is dit je kans. Mel is samen met modellenbureau Echemensen.com op zoek naar een covermodel voor haar volgende boek.

Stel je voor: jouw gezicht op de voorkant van duizenden boeken. Je wint een professionele fotoshoot en je mooiste foto komt op de voorkant van Mels nieuwe boek, dat in 2017 verschijnt. Daarnaast word je ingeschreven bij modellenbureau Echemensen.com en krijg je een heuse portfolioshoot aangeboden.

Kijk voor meer info op www.melwallisdevries.nl en maak een vliegende start met je modellencarrière!

Deze actie loopt tot en met 31 december 2016.

Wist je dat... *Haat* gebaseerd is op een waargebeurd verhaal? Een meisje vertelde Mel het verhaal tijdens een scholenbezoek.

Haat

Mel Wallis de Vries

'No one is born hating another person.'
– Nelson Mandela

Ze staat voor me en kijkt me met grote ogen aan. Doodsbang. Maar ze kan niet meer vluchten. En dat weet zij ook.

Even twijfel ik. Maar dan denk ik weer aan alles wat er is gebeurd. Zonder verder nog na te denken steek ik het mes door haar jas heen. Het lemmet glijdt door de stof, door haar kleren, door haar huid. Ze kreunt en probeert het mes weg te duwen. Maar ik haal nog een keer uit. En nog een keer. Het heeft iets moois. Iets rechtvaardigs.

Vuile! Trut! Dit! Wordt! Je! Verdiende! Loon!

Opeens is het voorbij. Ze valt op de grond, met haar gezicht naar beneden, boven op een gekke donkere bobbel in het gras. Aan haar vreemde houding – armen gespreid en benen dubbelgevouwen – kan ik zien dat ze er niet meer is. Haar jas kleurt razendsnel donker. Het is eerder zwart dan rood. Ik denk aan haar ogen, starend naar het gras zonder iets te zien.

Een paar seconden blijf ik kijken. Mijn hoofd vult zich met beelden en op mijn kleren zitten bloedspetters. Iets in me wil haar pols vastpakken, om te voelen of haar hart nog klopt. Maar ik kan hier niet blijven staan. Ik moet opschieten.

Schichtig kijk ik over mijn schouder. Het park is donker, nat en verlaten. De schimmen van de hoge bomen zijn de enige getuigen. Ik weet dat ze niks zullen verklappen.

Vaarwel, denk ik terwijl ik me omdraai. Niemand zal zich mij herinneren. En het beste is als ik mezelf ook vergeet.

Plotseling zie ik iets tussen de bomen bewegen! Een moment weet ik niet wat ik moet doen en raak ik in paniek. Maar dan komt alles weer terug. Ik haal diep adem en verschuil me in de donkere schaduwen.

Hoofdstuk 1

Een stem, ergens vanuit het donker. 'Meisje! Meisje, kijk me eens aan!'

Maar het lukt niet. Het voelt alsof mijn oogleden dichtgeplakt zitten met lijm. Uit alle macht probeer ik mijn lichaam te bewegen, maar alles is zo zwaar, zo oneindig ver weg. Het kost me zelfs moeite om adem te halen.

Iemand trekt aan mijn arm. Weer diezelfde stem: 'Hallo, hoor je me?'

Laat me met rust, denk ik, en ik glijd verder weg in het donker in mijn hoofd. Ik ben zo moe, zo –

'Blijf bij me, meisje! Niet wegzakken!' Er wordt nog harder aan mijn arm getrokken.

Ik probeer mijn ogen te openen. Een spleetje. En in dat spleetje zie ik schoenen. Bruine schoenen met veters.

Opeens ben ik bang. Misselijkmakend bang. Ik begin te hoesten en moet bijna overgeven.

'Rustig maar,' zegt de stem. Ik kijk omhoog, maar ik kan

mijn blik niet goed focussen. Het wazige gezicht van een oudere man staart me aan.

In paniek probeer ik overeind te komen.

‘Dat lijkt me niet verstandig,’ zegt hij. ‘Blijf alsjeblieft liggen.’

Maar ik luister niet en ga rechtop zitten. Alles beweegt en draait. Duizelig laat ik mijn hoofd tussen mijn knieën hangen. Mijn armen rond mijn onderbenen. Het eerste wat ik zie is bloed. Mijn handen zijn donkerrood van het bloed.

Neel! Er is iemand gewond. Ik ben gewond! Wat –

‘We hebben 112 gebeld,’ hoor ik de stem van de oudere man zeggen. ‘Jullie hebben vreselijk veel geluk gehad dat we hier langsliepen. Meestal is dit park ’s avonds uitgestorven, en al helemaal met dit weer. Mijn vrouw zit bij je vriendin.’

Vriendin? Ik begrijp het niet. ‘Ik... Het...’ kreun ik.

‘Sst, rustig maar, het komt goed.’

In de verte hoor ik loeiende sirenes. Ze komen steeds dichterbij, totdat mijn hoofd barst van het geluid en ik niet meer kan nadenken. Blauw licht flitst door het park en maakt lange zwarte schaduwen van de bomen. Het voelt alsof ik door tientallen schimmen in de gaten word gehouden.

De sirenes worden uitgezet. Deuren worden opengeslagen.

‘We zijn hier!’ roept de oudere man.

Twee ambulanceverpleegkundigen, een man en een vrouw, komen met een brancard naar ons toegesnel. Ze worden gevolgd door twee agenten. Een eindje verderop parkeert een andere ambulance. Ik hoor stemmen schreeuwen, snel en opgewonden. Agenten rennen over het veldje. Het zijn er een stuk of vier, misschien nog wel meer.

‘Dat andere meisje is er het ergst aan toe,’ zegt de oudere man.

‘Er zijn mensen bij haar,’ antwoordt de vrouwelijke ver-

pleegkundige, terwijl ze door haar knieën zakt zodat ze me kan aankijken. 'Meisje, we gaan je naar het ziekenhuis brengen. Weet je je naam nog?'

Ik knik.

Ze blijft me aankijken, en ik begrijp dat ik moet antwoorden.

'Nikki Mulder,' zeg ik schor.

'Goed, Nikki. We gaan je op deze brancard leggen. Probeer zo min mogelijk te bewegen. Snap je wat ik zeg?'

Ik knik weer.

Handen onder mijn oksels en mijn benen. 'Een, twee.' Bij drie tillen de ambulanceverpleegkundigen me op de brancard. Mijn jas wordt opengeritst, uitgedaan. Twee riemen worden vastgesnoerd – een om mijn benen en een om mijn borst. Over mijn benen wordt een deken van zilverfolie gelegd.

Vanuit mijn ooghoeken zie ik dat de oudere man met een van de agenten praat. De andere agent zit gehurkt in het gras.

'Hoe voel je je?' vraagt de broeder.

'Mijn hoofd doet pijn,' zeg ik zacht.

Ik zie dat de verpleegkundigen snel een blik met elkaar wisselen.

'Weet je waar je nu bent?' vraagt de vrouw.

Ik kijk om me heen. Maar ik weet het niet. Weet het echt niet meer. 'Ik... Ik moet naar dansles,' stamel ik. 'Anders kom ik te laat en –'

'We gaan je zo snel mogelijk naar het vu brengen,' onderbreekt ze me. 'Daar gaan ze je verder onderzoeken.'

Met brancard en al word ik achter in de ambulance getild. Een strakke band om mijn bovenarm. Een infuusnaald in mijn hand.

'Bloeddruk stabiel,' zegt de vrouw. 'En er zijn geen zichtbare bloedingen.'

Het bloed aan mijn handen... Ik wil niet denken aan wat er is gebeurd. Nog niet.

Ik meen iemand buiten te horen zeggen: 'Hé, hier ligt wat. Het lijkt wel een...'

Maar dan worden de deuren van de ambulance dichtgeslagen en hoor ik niks meer.

34%

19.12

DAG 1

Het is begonnen.
Er is geen weg meer terug.

MAAR DAT VOELT ALS
EEN OPLUCHTING...

www.politienietbetreden.nl

© 2016 Mel Wallis de Vries

Voor deze uitgave:

© 2016 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp: Marlies Visser

Omslagafbeelding: Chris Hoefsmit

Covermodel: Mila Duterloo

Visagie covermodel: Iris van Straalen

Foto's: polaroid op pagina 28 © Hanna Duterloo, foto's op pagina's 48 en 50

© Mila Duterloo

Grafische verzorging: PHprojecten

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4190 4 (e-book 978 90 261 4191 1)

NUR 284, 285